

tale om Forholdet overfor Kreditorerne, om hvilke sørgelige Forhold man der vil kunne fremkalde ved en saadan Lov. Jeg vil kun nævne et faabant Tilfælde, at en Skuespiller og en Skuespillerinde — for at tage Lo, der drive Selverhverv — gifte sig. Saadanne Folk faae tidt mindre samvittighedsfulde Raadgivere, og disse ville da naturligvis raade Konen til at lade alt Indboet blive kjøbt ind som hendes Selverhverv; thi gaar det saa galt, gaar Manden fallit — man ser jo undertiden, at Skuespillere gaa fallit —, eh bien! saa er det Konens, og det kommer ikke Kreditorerne ved; thi det er Manden, der er gaaet fallit, og hans Kreditorer kunne ikke holde sig til Hustruens Selverhverv. Det er klart, at saadanne Forhold ville lede til hæslelige Snyderier overfor Krediemænd — Menneskene ere jo ikke altid saa gode, som de burde være —, det vil meget let og ofte kunne hende, at Manden og Konen blive enige om paa den Maade at snyde deres Kreditorer. Noget Godt gjør det i hvert Fald ikke. Det samme ærede Medlem for Kjøbenhavn sagde, at vi ved denne Lov slet ikke gjøre Andet end stille Hustruen lige med den Umyndige. Det var en Bemærkning, der kom fra det ærede Medlem, fordi jeg yttrede, at det ikke gif an at give Hustruen Rettigheder uden tilsvarende Pligter. Vi give jo kun her, sagde han, Hustruen den samme Ret til at raade over sit selverhvervede Gods, som den Umyndige har til at raade over, hvad han eller hun selv erhverver. Det er jo en aldeles skjæv Betragtning. Hvorfor forbyder Lovgivningen den Umyndige at raade over sit Gods? Fordi den gaar ud fra, at han paa Grund af Alder eller, forsaavidt han gjøres umyndig, af andre Aarsager anses for ikke at have Forstand nok til at kunne bestyre sit Gods paa egen Haand. Men denne Betragtning kan man jo slet ikke gjøre gjældende ligeoverfor Hustruen. Naar en Pige er 25 Aar, har hun den samme Myndighed over sit Gods, som en Mand, men gaar hun hen og gifter sig, bliver hun umyndig, ikke fordi — det kan man ikke sige — hun paa engang bliver saa idiotisk eller er ude af Stand til at have egen Dømmekraft, at hun ikke maa raade over sit Gods, men fordi det hele ægtstabelige Forhold og hele det Retsforhold, som derved kommer tilstede, fordrer, at ikke hun, men Manden er den Raadende. Man kan slet ikke sige, at hun bliver gjort umyndig, fordi hun ikke har samme Raabighed til at styre sit Gods, som hun har havt før; det er af ganske andre Grunde, nemlig af Hensyn til Ægtetabets. Vi kunne altsaa paa ingen Maade sige, at det her kun gjælder den samme Retfærdighedsbehandling som overfor den Umyndige. Det samme ærede Medlem sagde, at det, vi her gjorde, var en ridderlig Handling, idet vi gave Kvinden Noget uden at fordrø Noget igjen. Det skal jeg ikke opholde mig videre ved, men jeg vil dog anse det for tvivlsomt, om man ved at give Love just skal se

hen til Ridderlighedens Fordringer; jeg tror snarere, man skal tage Hensyn til Retfærdigheden. Jeg kan imidlertid ikke se, at dette Forslag er retfærdigt. Jeg kan navnlig ikke se Retfærdighed i det Punkt, at Manden er ansvarlig for Fællesboets Gjæld, uden at man maa ty til de Midler, som Konen har. Der er en anden Mangel ved Loven, som jeg tidligere har omtalt, og det er den, at, vil man stille Hustruen, saaledes som Lovforslaget lyder, maa man ogsaa give hende en delvis Myndighed, saa er det nødvendigt, at hun maa kunne træde i Forhold til Krediemænd og paatage sig Forpligtelser. At give hende den Ret, Lovforslaget foreslaar, men alligevel at lade hende staa som aldeles umyndig og uangribelig af Krediemænd, gaar ikke an. Det er i det Hele taget disse mine Betragtninger, som gjøre, at jeg ikke kan stemme for Lovforslaget, som det er, men ønsker det indskrænket, fordi der mangler mange supplerende Bestemmelser, for at det kan blive brugbart. Den høitærede Justitsminister udtalte ved 2den Behandling, og det kom ogsaa frem fra anden Side, at Formuesfællesskabet dog i Grunden er et foreldet Standpunkt — jeg kan ikke hufte, om den høitærede Minister brugte det Udtryk — men i alt Fald, at det var ikke det eneste lykkelige System at leve under; man kunde godt tænke sig andre Forhold, og han henviste i den Henseende til andre Lande, navnlig Frankrig og England, hvor der eksisterer Bestemmelser, som ikke harmonere med Formuesfællesskabet. Sa, hvad Henvisningen til fremmede Lande angaar, vil jeg just ikke tage det for godt, og jeg kan uden at støde den høitærede Minister henvise til et lignende Tilfælde. Da vi foreleden Dag havde Sagsførerloven for, erkjendte den høitærede Minister, at Loven af 1868 var en meget uheldig Lov, og han havde været Modstander af den fra Begyndelsen. Dengang denne Lov blev behandlet, sagde man imidlertid ogsaa, at den indeholdt et Princip, der var godkjendt i fremmede Lande, og som vi ypperlig kunde bruge her, saa denne Henvisning til fremmede Lande godkjender jeg ikke. Men jeg vil erkjende, at det kan være fuldkommen ligesaa rigtigt at ordne de ægtstabelige Forhold paa en saadan Maade, at Formuesfællesskabet ikke finder Sted, men — jeg gjentager det — saa skal man tage Sagen under Behandling i dens Helhed, det er urigtigt at tage en Stump ud af et større Lovarbejde. Vi skalde opfordre den høitærede Minister til at tage Sagen i dens Helhed under Overveielse. Den ærede Ordfører sagde ogsaa ved 2den Behandling, at han var tilbøjelig til at antage, at det Tidspunkt var kommet, da det var ønskeligt, at Regjeringen overveiede det hele Spørgsmaal om Ægtetagsinstitutionen; det var i Anledning af det Andbringsforslag, der forelaa fra det ærede 1ste Medlem for 10de Kredes (Selsens). Sa, det er vist en overordentlig fortreffelig Bemærkning, som jeg vilde ønske maatte blive omfattet dertil,